

til 4 $\frac{1}{2}$ pCt., istedetfor at Bevillingen binder ham til 5 pCt. Ja det er fuldkommen rigtig, naar der ikke er en bestemt Rentefod, saa vilde vi paa bedre Prioriteter faae Laan til maaskee 3 pCt. og paa de flettere til 5 pCt. Vi behøve ikke at hente Exempel langt fra, Regjeringsringen har selv givet et saadant i Hertugdømmerne. Jeg kjender Exempel paa, at der i Hertugdømmerne paa 1ste Prioritet staae Laan til 2 pCt., paa 2den Prioritet Laan til 4, 5, 6 og til 7 pCt., og jeg troer, at Mange ville erkende, at Laan til 7 pCt. netop er det, der har hjulpet bedst, fordi den Paagjældende fik det, da han var i størst Nød. Motiverne gaae saaledes videre, de sige: „Forgjæves vil man søge at værges sig imod de for en fri Rentefod talende Grunde ved at erklære dem for theoretisk Hjernespinde, de ere netop for en stor Deel hentede fra et fortroligt Bekjendtskab med Omsætningsforholdene i det virkelige Liv.“ Fremdeles siges der: „En anden vægtigere Indvending, der reises imod den lovbestemte Rentefod, er den, at saavel Laangiverens Affavn af den Capital, som han overlader en Anden, som dennes Nytte af Samme, aldeles beroer paa færegne ubestemmelige Forhold, saa at den lovbestemte Grændse for det Bederlag, den Sidste skal give den Første, bliver en reen Vilkaarlighed.“ — Jeg skal iøvrigt slutte mig til hvad den foregaaende Taler har sagt, og skal senere tillade mig at udtale mig yderligere, naar Loven kommer til videre Behandling.

Monrad: Jeg skal ikke for Tiden tillade mig at udtale nogen bestemt Dom om det Spørgsmaal, som beffæstiger Forhandlingerne, men jeg kan dog ikke undlade at udtale et Par Betænkkeligheder, jeg nærer i Anledning af det, som her er fremsørt. Naar man saaledes har beraabt sig paa, at Prisen paa Ublaane af faste Eiendomme her i Landet skal bestemmes af Forholdet paa det store Verdensmarked, da troer jeg dog ikke, at dette er aldeles rigtig. Den, der har en Capital at ublaane, og vil

udblaane den paa et sikkert Sted, vil da vistnok ikke, selv om han kunde faae højere Rente, anbringe den i Eiendomme, f. Ex. i Skotland, Spanien, eller andre lignende langt bortliggende Steder. Det er og maa være ham om at gjøre, at kjende noget til den Eiendom, hvori han sætter sine Penge, saavel som ogsaa, at den er nær ved det Sted, hvor den halv-aarlige Udbetaling af Renten gaaer for sig. Der er vel visse Arter af Capitaler, hvis Rentefod saaledes bestemmes af Verdensmarkedet, men jeg troer ikke, at det i samme Grad er Tilfældet med alle Arter af Capitaler, i alt Fald ikke med den, der søges her til faste Eiendomme. Det forekommer mig ogsaa, at adskillige af de Herrer, som have talt i mod Lovforslaget, ligesom have næret en vis Mistvivl om Rigtigheden af deres egen Mening, idet de have gjort gjældende, at af de Umyndiges Midler og de offentlige Stiftelsers Penge skulde der kun vedblivende svares 4 pCt., men hvorfor skulde de Umyndige være flettere stillede end de Myndige, og hvorfor skulde de, til hvem de offentlige Stiftelser anbefoer, ikke ogsaa kunne sørge for disse Stiftelsers Løve paa den Maade, de maatte finde rigtig? Naar man derfor kun troer at kunne tilraade Loven med en saadan Indskrænkning, er det da ikke Tegn paa, at man har Betænkkelighed derved?

Rettelser.

Nr. 5, Sp. 52, Lin. 14 f. o.: „Forstærkningen“ læs: „Linien“.

Nr. 7, Sp. 73, Lin. 11 f. o.: „Nybro“ læs: „Silbro“.

Nr. 10, Sp. 127, Lin. 15 og 17 f. n.: „at ogsaa dette Formaal . . . til Straf“ læs: „at ogsaa dette Formaal i en vis Henseende er opnaaet, vel ikke med Hensyn til Straf“.